

Cartoon: Peter Bosteels.

Vooruit met de ... vis

Inderdaad, de loodgordel deed hem naar de bodem zinken. Het verwonderde Skubba dat hij de zware gordel onder water amper voelde. Boven water liep hij als een Japanse Sumo worstelaar, maar hier in het water NIETS! Of toch bijna.

Wat heerlijk om echt te duiken. Daar, een vis. Op handen en voeten kroop hij over de bodem. Lang duurde het kruipen niet, want hij moest terug naar boven om lucht te happen. Toen hij zijn longen gevuld had en terug naar beneden wou, kwam hij in een stofwolk terecht. Niets meer te zien. Weg vis. Hij stapte verder door het water en dook opnieuw. Terug zicht. Genieten! Daar opnieuw die vis. Weer kroop hij traag over de bodem. Weer moest hij naar boven. Weer een stofwolk en weer de vis weg.

Skubba beseftte dat hij zo wel onder water kon blijven, maar moest kiezen tussen stilliggen of kruipen in een stofwolk. Wat hij ook koos, zo zou hij niet veel vissen zien.

"Fred?!" Skubba deed zijn verhaal aan zijn

vriend en vroeg of hij een oplossing wist. "Wandelen?", zei Fred. "Te moeilijk!", reageerde Skubba.

"Zwemmen, misschien?", vroeg Fred. "Nee, dat is te traag!", had Skubba vastgesteld.

Samen keken ze over het water uit alsof het antwoord daar ergens verscholen lag.

"Als we nu je handen groter maken? Zou je dan niet sneller kunnen zwemmen?", vroeg Fred. Nog voor Skubba beseftte waarover zijn vriend het had, was hij al verdwenen.

Toen Fred terugkwam had hij twee oude honkbalhandschoenen bij zich. Je kent die wel. Die grote handschoenen die honkballspelers gebruiken om de bal te vangen. En deze handschoenen waren reusachtig!

"Doe ze aan", zei Fred. Met het lood om zijn middel en de handschoenen aan zag Skubba er uit als een kleine trol, voorovergebogen met zijn handen aan zijn knieën. Fred moest er om lachen.

"Ga maar in het water en probeer onder water schoolslag te zwemmen. Of beter trolslag", lachte hij.

En ja, Skubba ging sneller door het water. Even dacht hij dat hij zo snel als een vis was, maar toen een baarsje wegschoot wist Skubba wel beter. Toch genoot hij met volle teugen van zijn onderwaterzwemkunsten.

Tot hij iets probeerde vast te pakken. Met die handschoenen lukte dat niet. Tijdens zijn pogingen kwam er water in zijn bril. En toen hij die onder water terug goed wou zetten, ging het helemaal mis. Met die schoppen van handen was hij zo klungelig dat hij zijn bril afrukte. Blub. Geen zicht en gedaan met duiken.

Ook boven water kon hij zich niet behelpen. Zijn bril terug aandoen lukte hem niet.

Hoewel Skubba de ganse namiddag aan het duiken was geweest, stond Fred nog steeds vanop de kant naar zijn vriend te kijken.

"Alles goed?", vroeg Fred.

"Nee", antwoordde Skubba en toonde hem dat hij niets met zijn handen kon vastnemen.

Kort daarop zaten ze weer allebei onder de boom naar het wateroppervlak aan het turen.

Wandelen? Moeilijk! Zwemmen? Traag! Trolzwemmen? Onhandig!

Na een tijdje doorbrak Fred de stilte en vertelde hij over de eigenaardige, driehoekige dingen die hij in de duikwinkel had gezien. Misschien was dat wel de oplossing? Maar hoe? ■

PATRICK VAN HOESERLANDE